

възгласения отъ него принципъ за равенството и отвори пъть на ограничителни закони. които до 1848 година прѣобърнаха изборителното право въ монополия.

Законодателното тѣло бѣше натоварено съ грижата да прѣдлага и да издава закони; то опрѣдѣля размѣра на налозитѣ, распрѣдѣля и контролира употрѣбаванието на държавнитѣ приходи; урежда, по кой начинъ да става воинския наборъ и опрѣдѣля числения съставъ на офицеритѣ и войницитѣ; то дава подъ сждъ, ако има за що, министритѣ и главнитѣ агенти на изпълнителната власть; то установява по законодателенъ редъ знаковетѣ за отличия, прѣдзначаеми за възнаграждение личнитѣ заслуги на гражданитѣ, и то има само правото да присъжда общественни почести въ память на великитѣ хора; то рѣшава въпроса за миръ или война, утвърждава мирни и търговски договори.

Конституцията не може да бѣде неизмѣняема, но измѣнението ѝ може да стане само съ силата на единъ законопроектъ, прѣкаранъ прѣвъ три сесии.

На чело на Конституцията стои знаменитата *Декларация за правата на гражданина и на човѣка* съ цѣль „за да бѣде едно постоянно напомниие на всичкитѣ граждани, тѣй щото исканията имъ да опиратъ всѣкога на неоспорими принципи и да бѣдѣтъ насочени винаги за запазване на закона и за общото благо“.

Грегоаръ прѣдлагаше да прибавятъ при това и една *декларация на длъжноститѣ*, което щѣше да бѣде умѣстно; кога човѣкъ търси нѣкое право, то обществото е въ правото си да го попита: какви длъжности ти вършишъ спрямо менъ?

Ако си припомнимъ условията, при които е била изработвана конституцията не трѣбва да се удивляваме, че тя почва съ прокълнавание миналото: първоначалния ѝ проектъ бѣше внесенъ отъ Лафайета на 11 юлий 1789 год., три дни прѣди прѣвзиманието на Бастилия